



### Moviment

(*Descans*, Joan Rebull; marbre tallat)

El pinzell lent a la mà. O així li semblava. La mirava de reüll, com qui dissimula en un autobús la mirada a la noia del davant. De tant en tant, ràpides llambregades. I moments en què aturava el traç, escrutava el llenç i, tot seguit, la fitava de dalt a baix, sense pudor, era quan esdevenia més conscient de la nuesa que durant aquelles hores la delatava.

Fer de model, en un món tan digitalitzat on la majoria de dibuixos eren fruit d'avançats programes de disseny o d'intel·ligència artificial, era una mena de concessió al passat. Sigui com sigui, feia hores que durava la sessió. Tot i els descansos pautats, a estones s'ensonyava i les parpelles se li tancaven lleument. De vegades, amb ulls oberts, badava i perdia la cambra de vista.

De cop i volta va sentir que els braços se li entumien, que els nervis i les extremitats s'enrigidien. Els dits, balbs, no obeïen l'ordre del cervell. La pell esdevenia una dura capa blanquinosa i grisa. Potser s'havia estat massa estona en la mateixa posició. Però no podia moure's a risc d'espifiar la pintura. Havia de romandre quieta, concentrada. Però aquella duresa creixent l'ofegava. Volia moure's per balbucejar una pausa breu que no va arribar. Tota ella era de pedra. I així, semblà despertar-se després.

El pintor va posar-li la mà al genoll, amb discreció per no importunar la model. Joana, descansem una mica, va. Estàs bé? Va enretirar-li els braços que tenia entrelaçats a la cama esquerra i va ajudar-la a aixecar-se. Va incorporar-se i li van portar una safata amb suc de taronja i alguna *delicatessen*. La model va acostar-se àvidament a la taula de teca, va beure d'un glop llarg el suc i va tastar alguna cosa. Tenia la gola seca de tant serrar els llavis, de l'atmosfera que semblava pesar-li més a cada minut, com si una manta de franel·la l'anés cobrint invisible i l'engavanyés. “Ja gairebé ho tenim. Caldrà una altra sessió i ho enllestirem.”

La Joana va assentir amb un somriure i comentà vanitosa el goig que n'esperava. Davant la finestra, es va col·locar el caftà estampat de rodoneses de colors vius i es disposà a baixar l'escala de fusta i ceràmica de l'estudi.

Passejà per la llarga avinguda de plataners, fins al mar. Les cames tornaven a respondre, resoltes, vigoroses. Hi fixava la mirada per ser conscient del seu moviment, del poder de dirigir. Tornà a la solitud de casa revivint cada racó del seu cos mentre era esculpit al llenç. Va preparar-se una amanida per sopar i acabà amb un te. Estirar-se al llit, canviar la posició, fer la creu, buscar els espais de llençol més frescos. Divagà...i ja està...

Va sentir un cop sec a la cambra on ara es trobava. Ajaguda, s'adonà dels límits de fusta que l'enclaustraven. En la mateixa posició, sense moure's, com sempre, s'adonà que, des d'aquella mena de bagul antropomorf sentia veus. Masculines, tosques, absolutament absents a la seva presència. Fressa de passes, de moviments. Però no podia alçar-se, immòbil.

De sobte, dos ulls. Una mirada que s'esbalça i l'observa impúdicament. Està nua i l'està mirant. N'intueix la lascívia, la mirada que acaricia les sines, els malucs...La incomoda, la situació, però no pot cridar: Les commissures semblen frontisses fixades amb morter. Vol cobrir-se, però, entrellaçats com serps al cap de medusa, els dits no responen les seves ordres. Després d'uns segons eterns, veu com, en una incomoditat absurda, surt del seu camp de visió.

Minuts més tard, col·loquen una fusta al damunt per a tancar l'embalum on es troba i la deixen a les fosques. Martellegen fora. Els primers cops, prop dels peus. S'acosten pel lateral i arriben a la part superior, darrere el cap, on sonen més brutals. I tot seguit tornen a allunyar-se fins als peus, per l'altre flanc. El bagul es mou. Creu que caurà, però no: tota ella està ben fixada, no sap com, a la base. Se sent estranyament segura, malgrat el vaivé que nota, com si flotés. Sembla que baixen. S'aturen. Un lleu cop a l'espatlla, a terra. S'alça de nou. So d'automòbil, un tritlleig. S'adorm fins ves a saber quan...

L'endemà es va llevar eufòrica, amb ganes d'enllestir finalment la feina. Feia un dia radiant, d'aquells que el sol espetega damunt les persianes i els jardins obren els braços per

a rebre'l. Un cop acabat l'esmorzar frugal, va decidir passar les dues hores que faltaven fins a les onze del matí, quan havia d'anar a l'estudi, per passejar a ple dia.

La pell s'eriçava amb l'escalfor i el vestit blanc lleuger com un Sorolla voleiava al seu pas àgil i desimbolt. Un músic tocava la guitarra al parc i estenia les cordes més enllà, pels carrers del voltant. La salabror marina arribava a cada ratxa de vent que girava les cantonades i viure era aquests moments, aquesta llibertat de moviment.

A les onze va arribar a l'estudi. El pintor va saludar-la amb el somriure habitual. Ella va despullar-se i va col·locar-se en la mateixa posició que els dies anteriors: estirada, l'esquena tocant a la tarima, la cama esquerra doblegada i els braços allargats agafant-se les mans al voltant del genoll. Després de tantes sessions, la posició gairebé ja li era natural.

Al cap d'unes hores, la xafogor a l'estudi havia augmentat considerablement. El delit per enllestir va dur-los a ignorar les pauses de descans aconsellables. Tots dos preferien intensificar l'esforç. El pintor pràcticament ja havia acabat. I al punt del final, la noia, sufocada, va tancar els ulls, els braços van caure als costats i la cama es desplomà amb un cop sec; van ser a temps de subjectar-la abans no s'esvanís del tot.

Un sotrac intolerable, el que representà l'arribada a la nova casa. Un cop deixat l'embalum a la sala, van destapar-lo i van treure-la'n tal com estava disposada: ajaguda mirant enlaire, pensativa. Aquest cop amb mirades insensibles, van alçar-la i la van col·locar damunt de la tarima, davant de l'immens finestral, a la vista del blau marí que s'estenia enllà, cobert de lluïssors de sol i cel.

Però van orientar-la d'esquena al paradís blau, van negar-li l'oportunitat de contemplar el moviment dels dies tempestius, dels dies planers i la seva serenor, de la vida, l'única que podia permetre's amb aquella rigidesa seva: la visió catàrtica del mar.

Provà de queixar-se, de canviar de posició, d'etzibar una plantofada, de fer un discurs. En va. Només restava resignar-s'hi i mostrar la seva bellesa nua a tants desconeguts, observar-ne les mirades, el gest, el desig, l'admiració...i somiar de nou que és una model d'un pintor que, a hores, s'exposa en favor de l'art i després marxa caminant amb la

llibertat del moviment, l'única llibertat possible, cap a casa seva, un vespre, gaudint de la salabor del mar.

Violeta Gris

*Modalitat Santiago Rusiñol*